

Tria personal

per Sebastià Alzamora

Fragment de Serra d'Or, núm.
de febrer del 2002

Miquel Bezares

QUAN ELS AVIONS CAUEN

Editorial Empúries, Barcelona, 2001.

Miquel Bezares Quan els avions cauen

Empúries Narrativa

El poeta Miquel Bezares havia demostrat amb tres reculls anteriors de relats breus (*Susanna i l'estranger*, *Plaça d'Àfrica* i *Susannes*) que era també un narrador de primera qualitat, un d'aquests narradors inclassificables que presenten i defensen, des de la primera línia dels seus llibres fins a l'última, allò que se sol anomenar *un món propi*, amb unes obsessions temàtiques i estilístiques molt marcades que conferien als seus contes un cert caràcter desafiant i hermètic. Ara, amb *Quan els avions cauen* (i que ningú no cerqui connotacions morboses en un títol que ja existia abans de l'11 de setembre), Miquel Bezares no «confirma» res que no es trobàs ja ben present i palès en els llibres anteriors (i en particular a l'últim, *Susannes*), però diguem que poleix i afina tot el conjunt per oferir-nos el que, a pa-

rer meu, és el millor dels seus llibres fins ara.

L'escriptura de Bezares continua aglutinant, com ja li és habitual, simbolisme vuitcentista, expressionisme de principis del XX, elements fantàstics procedents indistintament de la tradició romàntica (narradors com Nerval o Leconte de Lisle semblen guaitar per la base), la narrativa popular i el cinema, i una inquietud existencial que es manifesta en la trencadissa noció d'identitat característica dels individus que protagonitzen els seus relats. Aquesta individualitat tan fràgil acostuma a presentar-se condicionada pel desig eròtic i la volubilitat de les relacions sentimentals, temes entorn dels quals gira el gruix de l'obra narrativa i poètica de l'autor. A *Quan els avions cauen*, però, es depuren certs excessos retòrics i l'acció i l'expressió es tesen fins al punt just abans del col·lapse, una mica a la manera de Raymond Carver. Per altra banda, al costat de la voluntat de subtilitat persisteix un registre sarcàstic, de vegades grotesc (vegeu els contes «Fusions i adquisicions», «El ventilador», o «Placebo»), potser no tan reeixit, o, almenys, de resultats més previsibles. Però relats com «Els ocells del migdia», «Quietuds llogades», l'estremidor «Caure en desgràcia», «El nedador» o el que dóna títol al llibre són senzillament brillants, peces mestres que assenyalen Miquel Bezares com un narrador emergent, especialment valuós entre els de la literatura catalana d'avui.